



καὶ νὰ καταξοσχίζωμαι τὰ πούρ καὶ ἡ κορδέλαις,
 καὶ ἀμέσως ἔτρεξα καὶ ἐγὼ ἀπὸ φιλοπαιδίαν
 νὰ λάβω μέρος ἐνεργὸν ἐστὴν λαμπροφωρίαν
 καὶ τὸ Φανάρι ἀρπάξα τὸ πάλαι Διογένη
 καὶ ἀνοίξαν τὸ στόμα των σὺν χέχηδες οἱ ξένοι,
 καὶ μὲ πολίτας καὶ στρατὸν ἐπήγα ἐπὶ Πλάται
 καὶ ἐστὸν Μεγαλειότατον ἐφώνησα «σπολλάτη».
 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐδάκρυσε καὶ εἶπε εἰς τὸ σημεῖον :
 «γνωρίζετε πῶς ὁ βλαστὸς τοῦ θρόνου Κωνσταντίνος
 τῆς Δωροθέας θὰ γενῆ ἐντὸς ὀλίγου ταίρι
 καὶ οὕτω πῶς θὰ γίνωμεν τοῦ Βίσαρκου συμπεθέροι.
 Λοιπὸν ἄς ποῦμε καὶ γι' αὐτὴν ἕνα μεγάλο ζήτημα.»
 Εἶπε αὐτὰ ὁ βασιλεὺς καὶ δακρυοσπένδον ἦτο
 καὶ τότε ἐγὼ ἐφώνησα μὲ χέρι σηκωμένα :
 «Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.
 »Δὲν σ' ἔχω γιὰ κακὴ καρδίαν, Μεγαλειότατέ μου,

»καὶ οὕτως ἐπὶ παραμικρὸν σ' ἐλύπησα ποτὲ μου.
 »Θέλεις λοιπὸν γιὰ τὴν Σοφίαν τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω;
 »ἄς γίνῃ τὸ χατήρι σου καὶ μὲ τὸ παραπάνω.»
 Καὶ ἀμέσως τότε, Περικλῆ, τὰ δυνατὰ μου βάζω
 καὶ ζήτημα γιὰ τὴν νύφη μας μὲ τοὺς λοιποὺς φωνάζω,
 καὶ τρέχω σ' ἕνα κουλουρτζῆ μὲ δλη μου τὴν φούρια
 καὶ ῥίχνω κάτω τὸν νταβλᾶ μαζί μὲ τὰ κουλούρια,
 καὶ μὲς ἐστ' ἀσκέρι σπρώγνομαι καὶ σκούζω «ἐγὼ λέσσα»
 καὶ ἡ κοιλίαις τῶν γυναικῶν πηγαίνουν παραμέσα,
 καὶ μὲ φανάρια ἔτρεχαν πολῖται καὶ φαντάρια
 καὶ ὁ πεινῶν τοῦ ἔμπροστινοῦ βασταύσε τὸ φανάρι.
 Τὴν ἄλλη ἡμέρα, Περικλῆ, μὲ χιλιάδες δροῦ πηλάλαις
 ἐγὼ μπάλος κοστούμῃ ἐστὸν Παλατιοῦ τῆς σάλαις,
 καὶ πάλι πρῶτος ἐστὸν χορὸν ἐπήγα ἐκ τῶν πρώτων
 καὶ ὁλοένα ἔχασκα μετ' ἄλλων κεχηνότων.

Π.—Ἦμουν καὶ ἐγὼ, βρε Φασουλή. . .



Νεοφερμένοι κατ' αὐτὰς
γιὰ νὰ ἴδουν τὰς τελετάς.

Φ.— Βρὲ νὰ χαθῆς, κασοῖδα.
 Π.— Μὲ τὰ σωστά μου σοῦ 'μιλῶ. . .
 Φ.— Καὶ πῶς ἐγὼ δὲν σ' εἶδα;
 Π.— Μία βελλάδα δανεικὴ ἐπῆρα τοῦ Λαμπίκη
 καὶ δανεικὸ παράσημο ἀπὸ τὸν Βερενίκη
 καὶ τοῦ Κριουζὲ τὸ τρικαντὸ, τοῦ νέου διπλωμάτη,
 καὶ μὰ καὶ δοῦ ἀγνώριστος ἐπῆγα 'στὸ Παλάτι
 καὶ σὺ μ' ἐκύτταζες καλὰ μὲ μάτια γουρλωμένα. . .
 Φ.— Αὐτὰ νὰ τὰ πουλᾶς ἄλλοῦ καὶ δὲν περνοῦν σ' ἐμένα.
 Π.— Καὶ τί θὰ βγάλω, μασκαρᾶ, ἐὰν σὲ κοροιδέψω;
 Φ.— Πές μου λοιπὸν τὰ τοῦ χοροῦ, ἀν θέλῃς νὰ πιστέψω.
 Π.— Ἦσαν μωρὲ, οἱ βασιλεῖς μὲ δλους τοῦ; ἐν τέλει
 καὶ οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων καὶ ἡ λοιπὴ ἀγέλη,
 καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Πατρίκιος καὶ ὁ Σέργιος καὶ ὁ Παῦλος
 καὶ ἕνας ἀρχαῖος ἀμαξᾶς, ποῦ 'μύριζε σὰν σταῦλος,
 καὶ μερικοὶ ποδόγυροὶ σὰν τὰ ραχίτ λουκούμια
 καὶ Πρόεδροὶ συντεχνιῶν μὲ χίλια δοῦ κούστούμια,
 μὲ ρεδιγκόταις δηλαδὴ 'στῆς ἀκραις τῶν κομμένων,
 μὲ ἄλλους λόγους, Φασουλῆ, βελλάδες καμωμένας,
 μὰ καὶ σακκάκια ἐδλεπες, ζακέδες καὶ καστόρια
 καὶ ἄλλα προϊστορικὰ πρὸ χρόνων ἀποφόρια,
 καὶ μερικοὶ ἐφαίνοντο ὡσὰν σαθανωμένοι
 καὶ ἄνω κάτω γύριζαν σὰν παραζαλισμένοι,
 καὶ ὁ Ἀρνηώτης ὁ 'ψηλὸς 'βουτοῦσε σ' ἕνα σάκκο
 καὶ ὁ Σκουλούδης ἦτανε μ' ἕνα 'δικό σου φράκο,
 καὶ ἀρκετοὶ μπακάληδες, τοῦ ἀργυροῦ ἱππότηαις,
 καὶ πέντε δέκα Κρητικοὶ μὲ βράκιας καὶ μὲ μπόταις
 καὶ σπαθοφόροὶ ἀπειροί, ποῦ κόδουνε τὰ πράσσα,
 καὶ τρεῖς παππάδες, Φασουλῆ, μὲ φράκο καὶ μὲ ράσσα,
 καὶ τῆς Λαρίσσης ὁ Μουφτῆς κοντὰ εἰς τοὺς παππάδες
 καὶ ἕνας ἐβραῖος ἐπειτα, μὰ δίχως μαστραπάδες,
 καὶ ἡ Μεγάλῃ Δούκισσα καὶ ἡ σάρκ καὶ ἡ μάρκ
 καὶ ὁ Σύμβουλος ὁ Γέροντας, ποῦ παίζεῖ τὴν κιθάρα,
 καὶ ὁ Στέρνεκ καὶ ὁ Τζεβδὲτ πασοῦς ἀντάμα μὲ τὸν Πέρση
 καὶ ὄλοι ἐκεῖνοι, Φασουλῆ, ποῦ ἦτανε καὶ Πέρση,
 τῆς δὲ Λαρίσσης ὁ Μουφτῆς μὲ δοῦ λυτὰ μπατζάκια
 ἐκύτταζε λοξὰ λοξὰ καμπόσα 'Εγγλεζάκια,
 ποῦ γράλιζαν μὲς 'στὸ χορὸ μὲ κόκκιναις γακέταις,
 μὲ τὰ κοντὰ τῶν τὰ σπαθῶ καὶ τῆς χρυσαῖς σπαλέταις,

καὶ οἱ Κρητικοὶ γυρίζοντας μὲς 'στ' ἄλλα τὰ κοπάδια
 ρωτοῦσανε ἀν τὸ σουπὲ θὰ ἔχη καὶ κουράδια.
 Φ.— Παρατηρῶ μὲ λύπην μου πῶς ἤσουνε 'στὸ μπάλο
 καὶ τὰ στραβὰ σου ἴδανε τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.
 Μὰ πῶς ἐγὼ δὲν ἔτυχε νὰ σὲ γνωρίσω διόλου;
 Π.— Γρατὶ σὰν χάχας ἔστεκες, κανάγια τοῦ διαόλου.
 Φ.— Ἀλήθεια λές, βρὲ Περικλῆ... δὲν ἤμουν 'στὰ σωστά μου,
 γιὰτὶ κομματι θηλυκὸ ἐπέρασε 'μπροστά μου,
 ἐγὼ δὲ παρωμοῖασα τοὺς κόλπους τῆς ἐκείνου
 μὲ τῆς δορκάδος τοὺς νεδρούς, τοὺς βόσκοντας εἰς κρίνους,
 ὡς λέγει καὶ ὁ Σολομὼν 'στὸ ἄσμα τῶν ἄσμάτων,
 τὴν δὲ πνοὴν τῆς μὲ ὀσμὴν μυρίων ἀρωμάτων.
 Καὶ κῆποιος ὑπομοίραρχος μοῦ ἐπικσε τὸ χέρι
 καὶ ἐμπρὸς σὲ κάλτσα οὐρανια σιγὰ σιγὰ μὲ φέρει,
 μία κυρία δηλαδὴ μεγάλη μὲς 'στὸ μπάλο
 ἔβλεπε τὸνα πόδι τῆς ἀπάνω εἰς τὸ ἄλλο
 καὶ εὐθὺς γαλάζιος οὐρανὸς ἐφάνη ἀπὸ κάτω,
 ποῦ δοκιοὺς τὸν ἐκύτταζε ὡς ταῦρος ἐμυκάτο,
 καὶ ἕνας παππᾶς ἀντίκρυσε τὴν κάλτσα τῆς ἐκείνη
 καὶ ἀρχισε ὁ φουκαρᾶς 'στὸν κόρφο του νὰ φτύνη.
 Π.— Καὶ ὕστερα;
 Φ.— Ἔ! ὕστερα γυρνοῦσα μὲς 'στῆς σάλαις
 καὶ ἐκύτταζα τὴν Κάππα Χι, τὴν Βῆτα, καὶ τῆς ἄλλαις,
 καὶ ἐνφ τῆς ἐλοξόδλεπα μὲ φλόγα καὶ μὲ πόνον
 «τί τῆς φυλάτε, βρὲ παιδιά;» ἐφύναξα μὲ τόνον.
 Μὰ ὄλ' αὐτὰ τὰ λόγια μου ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα
 καὶ οὔτε κανέναν βοηθὸς δὲν ἤρχετο σ' ἐμένα,
 ὡς δοῦ ἐξημέρωσε καὶ ἐτέλειωσε ἡ φέστα
 καὶ τώρα, Περικλέτο μου, εἰπέ μου σὺ τὰ ρέστα.
 Π.— Τὴν ἄλλ' ἡμέρα, Φασουλῆ, μετὰ τὸ μεσημέρι
 ἐπῆγα 'στὴν Ἀκρόπολι μὲ τ' ἄλλο τὸ ἀσκέρι
 καὶ ἐκαρτεροῦσα νὰ ἴδω μὲ δλους ἐκεῖ πέρα
 πὸς' ἀερόστατα θὰ πᾶν 'ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα.
 Καὶ νά! τὸ πρῶτο 'πέταξε μὲ μιὰ βοῆ μεγάλη
 καὶ εἶχε τὸ σχῆμα, Περικλῆ, τοῦ Λάμπρου τοῦ Μιχάλη,
 μὰ 'πέταξε καὶ δεῦτερον καὶ τρίτον παραχρημα
 καὶ εἶχε τοῦ Φιλήμονος τὴ μούρη καὶ τὸ σχῆμα,
 ἐπέταξε καὶ τέταρτον ὡς ἕνα εἶδος γλάρου
 καὶ πέμπτον καὶ ἕκτον καὶ ἑβδομον ἐν σχήματι γαϊδάρου,

κι' ἄλλα πολλὰ ἐσκόπευαν νὰ ρίξουν τὸ ἐσπέρας,
μὰ 'στὰ φτερά του τάρπαξε ὁ δυνατὸς ἀέρας
κι' ἀμέσως τὰ ἐτίναξε ὀπίσω 'στὴν Εὐρώπῃ
καὶ εἰς τὴν βρόντο 'πήγανε οἱ τοῦ Δημάρχου κόποι.

Φ.—Κι' ἐγὼ ἐπῆγα, Περικλῆ, ἀγνώριστος καὶ μόνος
κι' ἀνέβηκα κρυφὰ κρυφὰ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος
μήπως 'μπορέσω νὰ χωθῶ 'στὸ δειπνὸν τὸ γενναῖον
ποῦ ἔδινε 'στὸν βασιλῆα ὁ Δῆμος Ἀθηναίων.
'Ἄλλ' ἔμως μ' ἐμυρίσθησαν οἱ προσφιλεῖς ἑταῖροι
καὶ μὲ τὴ λίστα μοναχὰ μὲ ἀφήσαν 'στὸ χέρι,
καὶ τὸ μενε ἀνέγνωσα καὶ μεῦστρ. φε ἡ βίδα
κι' ἰχθύας ἐν μαγωνικῇ κορυκευθέντας εἶδα
καὶ ἰνδικὰ ἐρνίθια ψυχρὰ καὶ πεπηγμένα,
εὐ μὴν καὶ πέρνα ἐν πηκτῇ ἐγκεκερδωμένα,
καὶ πέρματα ἐκ συκωτῶν ἐσθ' ὅτε ἡπατίων
κι' ἐκχυλισμάτων τειγαρεῶν πολλῶν τε καὶ παντοίων,
σαβαρινέους καὶ ἡβείας πλακεῦντας ἐν σιραιφ,
εὐς μάκαρες ποθέουσι, κι' ὀπώρας ἐν δοτρέφ,
πλὴν καὶ βεῖς παρέθεντο φλογίδας καὶ φυλλίδας,
καὶ παγωτὰ καὶ θριδακας κατῶς καὶ ραφανίδας,
πρὸς δὲ κι' ἀφύας ἔφαγον ἐν τῇ Ἰωδιαίῳ
σὺν δξυγάρφ, Περικλῆ, καὶ λιπαρῶ ελαίῳ.
Ταῦτ' ἀναγνύς, ὦ βέλτιστε, κατὰ σειρὰν καὶ στίχον
τοὺς ρυπαρεῦς δοκτύλους μου εὐκ ἐπαύμην λείχων,
λοιμὸς δὲ κατεμάστιζε κι' ἐδήξου τὰ ἐντός μου
κι' οἱ οἰελοὶ κατέρρεον ἀπὸ τοῦ στόματός μου.
Τοιγάρτοι εὐν, βρε Περικλῆ, ἐκείνων ἐσθιόντων
καὶ πάντων τὸν περιδρομον, ὡσπερ φαοί, φαγόντων,
ὡς μήκων καταπόρυφος ὁ Δημάρχος ἐφάνη
καὶ ἄρχισε 'στὸν βασιλῆα προσφώνησι νὰ κἀνῃ,
καὶ εἴη τῆς ἀρχαιότητος τὴν εὐκλειαν κηρύττει
καὶ τὸ φαί τοῦ τῆγαλε ξυνὸ ἀπὸ τῆ μύτη.
'Ἀφοῦ δὲ τέλος ἔφυγαν οἱ οὐδέειπνοι χορτάτοι
κι' οἱ βασιλεῖς κι' οἱ Πρίγκηπες ἐπῆγαν 'στὸ Παλάτι,
τῶν εὐκλεῶν προγόνων μας ἐπρέθαλε τὸ σμῆνος,
Σωκράτης, Πλάτων, Περικλῆς, Φειδίας καὶ Ἰκτινος,
κι' ἀφοῦ ἐκύτταξαν καλὰ τὴν ἀσπρη κουκουβάγια
ἀρχίσανε τοῦ βασιλῆα νὰ τρῶνε τὰ ποφάγια.
'Ὀπόταν δὲ, βρε Περικλῆ, εἰσῆμωσε τὸ βράδυ
ἐπῆγα 'στὸ Πολύγωνο τρεχάτος σὰν ζαρκάδι
κι' εἶδα πυροτεχνήματα θεόρατα ν' ἀνάψουν,
ποῦ 'νόμιζες πῶς 'κόντευαν τὴν εὐρανὸ νὰ κάψουν,
κι' εἶδα νὰ καίνε κουρμαδίας, κρομηλιας καὶ ἄλλα,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ ἐπέφτανε κερδμήλα μεγάλα,
κι' ὁ κόσμος ὅλος ἀνοίγε τὸ στόμα νὰ τὰ χάψῃ
καὶ εἶδα καὶ τὸ Στέμμα μας γιὰ μιὰ στιγμή ν' ἀνάψῃ.
Κι' ἐκάησαν τὰ θαυμαστὰ πυροτεχνήματά μας
κι' ἐφώνησα « Εὐδαί! Εὐάν! μὴν κλαίτε τὰ λεφτὰ μας,
καὶ ἂν τὸ Ἴσεζύγιον ὀλίγον ἡλαττώθῃ,
ἀλλὰ ἐξεπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι. »
Καὶ πάλιν μέρος ἔλαβα 'στὴν λαμπαδηφορίαν

κι' ἐλύσσαξα, βρε Περικλῆ, ἀπὸ φιλοπατρίαν,
κι' ὁ βασιλῆας μὲ τοὺς Ρωμηεὺς τὸν διάβολό του 'δρῆκε
καὶ πάλι 'στὸ μπαλκόνι του χαρούμενος ἐβγήκε
κι' ἐφώνησε « Λεβένταις μου, ξεφτέρια μου, παιδιὰ μου,
γνωρίζετε πῶς πάντοτε σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου·
σὰς τῶπα μιὰ, σὰς τῶπα δρό, καὶ σὰς τὸ λέγω πάλι,
ποῦ νὰ σὰς 'πῆ παππᾶς 'στ' αὐτὶ καὶ διάκος 'στὸ
κεφάλι. »

Κι' ἔτσι λοιπὸν ἐτέλειωσαν ἡ φοβερὰς παράταις
καὶ τώρα οκότες ἔπωσ πρὶν 'στῶν Ἀθηναίων τῆς στραταίας
καὶ εἰλα γύρω φαίνονται μαυριδερά καὶ σκοδρα,
κι' ἂν λάμψῃ κατὶ ἔξαφνα, ἡ φωσφορίζουν εὐρα,
ἡ καὶ καμμιά κολοφωτιὰ ἐφώτισε γιὰ 'λίγο
καὶ μόλις μὲ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ σπῆτι μου ξανοίγω.
Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπὶ πολὺ φητύλι δὲν θὰ κάψω
κι' εὐδὲ 'στὰ εἰκονίσματα καντόλι δὲν θ' ἀνάψω
καὶ τρεῖς βραδραῖς 'στὰ σκοτεινὰ, βρε Περικλῆ, θὰ μείνω,
γιατὶ ὀλίγον ἔλειψε θεόστραχος νὰ γίνω
μ' ἐκεῖνα τὰ ἡλεκτρικὰ καὶ τὰ πολλὰ φανάρια,
ποῦ ἀνοδαν 'στὸ Στάδιον καὶ σ' εἰλα τὰ γκωνάρια.
Καὶ φεύγουν Δοῦκες, Πρίγκηπες, καὶ τόσοι βασιλῆσκοι,
καὶ τρέπαια θὰ γκρεμισθεῖν καὶ τοῦτ' οἱ ὀδελῆσκοι,
ἂν κι' ὁ Φιλῆμων ἔπρεπε ὀρθεὺς νὰ τοὺς ἀφήσῃ
νᾶναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολῆ καὶ Δύσι
καὶ ν' ἀνεδαίνωμε κι' ἐμεῖς οἱ δύο ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ τὰ λέμε πρὸ καλὰ 'στὴν ἀνοιχτὸ ἀέρα.

Π.—Μὰ ἡ γιορταῖς, βρε Φασουλῆ, δὲν 'τέλειωσαν ὡς τώρα
καὶ ἀρχίσαν νὰ πέρνουνε κι' οἱ Πειραιώταις φόρα,
κι' ἀφοῦ τὸ πανηγύρι τοῦ κι' ὁ Πειραιεὺς θὰ πάψῃ,
ὁ Πόρος καὶ ἡ Αἴγινα κι' ἡ Σαλαμίς θ' ἀνάψῃ,
κι' ἅμα τελεσιώσουν καὶ αὐταῖς θ' ἀρχίσουν πόλεις ἄλλαις,
καὶ κάθε τόσο, Φασουλῆ, θὰ ἔχωμε πηλάλαις,
κι' ἀδιάκοπα οἱ Δημάρχοι θὰ κουβαλοῦν μπαλόνια
ὡς ποῦ καὶ τᾶλλα νὰ διαδοῦν εἰκοσιπέντε χρόνια.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται πῶς θὰ συμβοῦν ὡς τόσο,
καὶ τώρα ἤθελα πολὺ νὰ σὲ ξυλοφορτώσω,
ἀλλ' ὡς ἐκεῖ ποῦ στέκεσαι, βρε Φασουλῆ, δὲν φθάνω,
μὰ θὰ τῆς φᾶς τὸ Σάββατο καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Τεῦχος Πανηγυρικὸν
ἐορτῶν βασιλικῶν
χάριν ἁλίων λιανικῶν.

Τὸ τεῦχος τοῦτο τοῦ Ρωμηεῦ, ὦ φίλοι συμπολίται,
εἰς τὴν Ἑστίαρ πρὸς λεπτὰ τριάκοντα πωλεῖται,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
διότι ἐπατήσαμεν τὴν ἕκτην χιλιάδα.

Καὶ πάλι φύλλο κι' ἄλλο
τὸ Σάββατο θὰ βγάλω.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑνοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρό 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.